

น้ำท่วมครั้งนั้นนอกจากจะตื่นเต้นกับกระแสไฟฟ้าที่อาจอยู่ในน้ำแล้ว ยังมีผู้เสียชีวิต Mamba พิษร้ายแรงบนต้นไม้ เชื้อโรคในน้ำ และจระเข้ให้ลึกลับอีกด้วย

เมื่อน้ำท่วมตอนแรกๆ เราเริ่มได้ยินข่าวเรื่องมีจระเข้หลุดจากฟาร์มแถวนครสวรรค์ ไหลลงมาเรื่อยๆ จนถึงแถบนนทบุรี ธนบุรี ผู้คนก็เริ่มหวาดว่าจะถูกมันกัดตอนยามท้องน้ำ หรือลูกหลานถูกคาบไป ต่อมาก็มียุทธศาสตร์ว่าพบจระเข้แต่ก็ไม่ได้เป็นข่าวใหญ่ เนื่องจากไม่มีตัวตนให้ถ่ายรูปไปสื่อต่อ

อย่างไรก็ดี จากการที่ได้ไปสัมผัสชีวิตของผู้คนที่ถูกน้ำท่วม และคนที่ไปช่วย คนน้ำท่วมมั่นใจว่ามีจระเข้ที่หลุดออกมาจริงจากคำบอกเล่าที่น่าเชื่อถือ ที่ได้ยินก็คือมันมานอนอยู่บนที่แห้งจนถูกยิงตาย บางตัวก็ถูกเชือดคอหลังจากถูกจับได้ เพราะผู้จับไม่รู้จะควบคุมมันไว้อย่างไร หลายตัวถูกขายในราคางามโดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนหลังๆ ของน้ำท่วม ที่พอรู้ลูทางว่าจะขายให้ใครได้

สาเหตุที่ไม่มีใครถูกจระเข้กัดขนาในใหญ่ (ที่ได้ยินมีเพียง 1-2 ราย) และไม่ถูกจระเข้กัดกินก็เพราะกลไกตลาด และไม่ใช่งานการอะไรของจระเข้ที่ไล่กัดกินคน เพราะมีอย่างอื่นที่ง่ายกว่า เล็กกว่า เป็นเหยื่อ เช่น แมว หนู ไก่ หรือสัตว์เลี้ยงอื่นๆ ของชาวบ้าน

เมื่อจระเข้มีราคาเรือนพันในขนาดที่ไม่โตนัก โดยประชาชนรู้แหล่งที่จะขายให้ได้ ผู้คนจำนวนไม่น้อยก็เปลี่ยนอาชีพประจำมาเป็นจับจระเข้ฟาร์มที่หลุดออกมาแทน เพราะเมื่อเทียบการเสียเวลาและแรงงานไปกับการทำงานอย่างอื่นแล้ว จับจระเข้ไปขายได้ผลตอบแทนสูงกว่า ผมเชื่อว่าการกระทำเช่นนี้กันพอควรในบางท้องที่โดยเฉพาะในช่วงกลางและท้ายน้ำท่วม

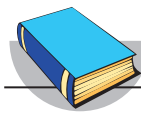
นี่คือคำอธิบายว่าเหตุใดกลไกตลาดจึงช่วยน้องเราไว้ได้

ว่ากันว่าจระเข้ฟาร์มนั้นก้าวร้าวกว่าจระเข้ป่า อาจเป็นเพราะจระเข้ป่าไม่รู้ความจึงเอาแต่หนีหน้าผู้คน ส่วนจระเข้ฟาร์มนั้นรู้จักการให้อาหารดี ถ้าไม่ก้าวร้าวแย่งชิงอาหารกับเพื่อนก็จะได้น้อย ความดุจึงเป็นนิสัยเด่นของจระเข้ฟาร์ม

จระเข้ฟาร์มในเอเชียโดยเฉพาะในบ้านเรานั้น ส่วนใหญ่เป็นลูกผสมระหว่างสายพันธุ์จระเข้หน้าเค็ม (Crocodylus Porosus) กับสายพันธุ์น้ำจืดที่มีชื่อพันธุ์ว่า Crocodylus Siamensis ซึ่งเมื่อก่อนมีอยู่ดาษดื่นในบ้านเราลาว กัมพูชา พม่า เวียดนาม ฯลฯ ลูกผสมเช่นนี้โตเร็ว และให้ผลตอบแทนสูง ฟาร์มทั้งหลายในภูมิภาคนี้โดยเฉพาะบ้านเราจึงนิยมเลี้ยงกัน ที่หลุดออกมานั้นเชื่อว่าเป็นลูกผสมนี้

ประเด็นที่น่าสนใจก็คือพันธุ์ Siamensis (สังเกตคำว่า Siam) ซึ่งเคยมีอยู่ในป่ามากมายนั้น ในปัจจุบันกำลังสูญพันธุ์ เชื่อกันว่าในบ้านเรามีจระเข้ป่าพันธุ์นี้เหลืออยู่ไม่เกิน 2 ตัว! ที่อื่นๆ ก็สูญพันธุ์ไปเกือบหมด อาจมีเหลืออยู่บ้างในกัมพูชา

ถ้าไม่ทำอะไรจริงจัง พันธุ์ Siamensis ในป่า ซึ่งรักษาพันธุ์กรรมดั้งเดิมไว้อย่างมั่นคง

อาหารสมอง

วีรกร ตรีเศศ

ชีวิตจระเข้

คงจะสูญพันธุ์เป็นแน่

Siamensis ในฟาร์มก็ยังมียังอยู่พอควร แต่นักวิชาการก็ไม่เชื่อว่าจะมี DNA ดั้งเดิมของมันทั้งหมดเนื่องจากหลังสงครามโลกครั้งที่สอง การทำฟาร์มจระเข้ในบ้านเราให้ผลตอบแทนสูงมาก และไม่มีการควบคุม มันจึงถูกจับมาเลี้ยงเป็นพ่อแม่พันธุ์ และถูกฆ่า นับเป็นพันเป็นหมื่นตัว

ส่วนที่อยู่ในกรงก็ผสมพันธุ์กันไปหมด จึงแตกต่างจาก Siamensis ในป่า

ในเชิงวิชาการถ้าไม่ทำให้จระเข้ Siamensis ปากกลับคืนมาอย่างมีจำนวนพอควรแล้ว การเลี้ยงจระเข้ฟาร์มที่ต้องการลูกผสมกับพันธุ์น้ำเค็มก็จะมีคุณภาพต่ำลงเนื่องจากการชิดใกล้ของพันธุ์กรรม (in-breeding)

การมีจระเข้ป่าจะทำให้สัดส่วนของพันธุกรรมกว้างขวางขึ้น คุณภาพของพันธุ์ในฟาร์มก็จะดีขึ้นในที่สุด

บุณนี้ NGO's ต่างประเทศและหน่วยงานของประเทศไทยกำลังหาทางที่จะขยายพันธุ์ Siamensis ตามธรรมชาติเพื่อมิ

ให้สูญพันธุ์ไป จระเข้ที่นั่นตลอดระยะเวลา 230 ล้านปีที่ผ่านมาแบบไม่มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะหน้าตา และวิถีการดำรงชีวิต มีสัตว์อีกชนิดเดียวที่แข่งหน้าจระเข้ในการดำรงอยู่

เครื่องเคียงอาหารสมอง

ผู้คนทั่วไปมักคิดว่าการประกอบธุรกิจเป็นเรื่องของการการค้าของนักธุรกิจ โดยลืมไปว่าการทำนาหรือเกษตรกรรมก็คือการทำธุรกิจ หรือแม้แต่การดำเนินนโยบายของภาครัฐก็คือการประกอบธุรกิจ

ชาวนาต้องตัดสินใจทุกฤดูว่าจะปลูกข้าวด้วยวิธีใด (นาหว่าน หรือนาดำ) ไถดินด้วยวิธีใด (ควายหรือรถไถเดินตาม) ปลูกข้าวพันธุ์ใดจะใช้ปุ๋ยมากน้อยเพียงใด เพื่อให้ได้กำไรหรือผลต่างระหว่างรายรับและต้นทุนมากที่สุด เป้าหมายเช่นนี้ไม่ต่างไปจากนักธุรกิจร้อยล้าน ดังนั้น ชาวนาหรือเกษตรกรก็คือนักธุรกิจเราชาติ นี้เอง

สำหรับภาครัฐนั้น แท้จริงแล้วก็ประกอบธุรกิจเช่นกันเพียงแต่ไม่ได้มุ่งหวังกำไรในรูปของตัวเงิน หากแต่เป็นในรูปของผลพวงจากการดำเนินนโยบาย

ในการดำเนินนโยบายรัฐต้องทุ่มทรัพยากรซึ่งก็คือต้นทุน โดยมุ่งหวังว่าเมื่อลงทุนใช้ทรัพยากรไปแล้วจะได้ผลพวงจากนโยบายเป็นผลตอบแทนกลับมา แต่ถ้าทุ่มเทไปแล้วไม่เกิดผลอย่างน่าพอใจก็ไม่ต่างอะไรไปจากการขาดทุน

การทำงานของภาครัฐจึงไม่มีอะไรต่างไปจากการประกอบธุรกิจ ดังนั้น โดยแท้จริงแล้วการดำเนินธุรกิจจึงอยู่รอบตัวเรา

น้ำจิ้มอาหารสมอง :

การศึกษาทำให้ตระหนักถึงความไม่รู้ของตนเอง

นั่นก็คือแมลงสาบ ซึ่งมีการพบหลักฐานฟอสซิลอายุ 300 ล้านปี ของบรรพบุรุษแมลงสาบ

จระเข้ที่นั่นมีมาก่อนไดโนเสาร์ ซึ่งสูญพันธุ์ไปเมื่อ 65 ล้านปีก่อนหน้า และสำหรับมนุษย์นั้นหน้าใหม่กว่ามากๆ เพราะบรรพบุรุษของมนุษย์คือลิงนั้นปรากฏตัวเมื่อ 65 ล้านปีก่อน และมนุษย์เพิงยืนสองขาที่มีหน้าตาเป็นมนุษย์แบบปัจจุบันเมื่อ 150,000-200,000 ปีก่อนเท่านั้น

จระเข้จึงมีความซีเนียร์เหนือกว่ามนุษย์มากมายนับร้อยๆ ล้านปี แต่กำลังสูญพันธุ์เพราะไอ้เด็กน้อยหัวแหลมพันธุ์นี้ จระเข้ที่นั่นเรียกได้ว่าไม่มีศัตรูจึงอยู่รอดมาได้ยาวนานจนกระทั่งมาเจอมนุษย์ซึ่งถือได้ว่าเป็นศัตรูตัวเดียวของมัน

มันไม่มีต่อมเหงื่อจึงต้องใช้วิธีอ้าปากแทน และเนื่องจากเป็นสัตว์เลือดเย็นที่อยู่ครึ่งบกครึ่งน้ำ จึงจำเป็นต้องขึ้นมานอนฝั่งแดดเพื่อปรับอุณหภูมิของร่างกายและกลายเป็นจุดอ่อนของมันสำหรับศัตรูคือมนุษย์ไป

วิธีการล่าเหยื่อก็คือการนอนนิ่งอยู่ในน้ำหรือริมตลิ่ง และเฝ้านิ่งมากัดเหยื่อเวลาเดินผ่านมาหรือลงมากินน้ำ ถ้าเหยื่อตัวใหญ่เกินไปมันก็จะนำไปสะสมโดยซัดไว้กับกิ่งไม้ใต้น้ำจนเน่าและเล็กลง จะเข้าจอตอาหารได้เป็นเดือนๆ ดังนั้น มันจึงเป็นยอดแห่งความอดทนและความน่ากลัวในยามทิว

ตราบที่หนังและเนื้อช่วงปลายหางเป็นที่พึงประสงค์ของมนุษย์ จระเข้ฟาร์มก็จะเป็นสัตว์ที่เกิดมาเพื่อถูกฆ่า ไม่มีโอกาสแก่ตายดังเช่นจระเข้ป่า ซึ่งมีจำนวนเหลือน้อยมากลงทุกที จนสรุปได้ว่ามีจำนวนจระเข้ที่น้อยตัวมากที่จะมีโอกาสแก่ตายในชีวิต

อยู่มาได้ 230 ล้านปี ชีวิตก็เกิดมาลำบากเอาตอน 60 ปีหลังนี้แหละ ชีวิตหนอยชีวิตของจระเข้ ●